

Ja, er moest wat anders gezocht worden voor tante Loe, een kamer in een gesticht, een tehuis voor oude dames. Neef schreef om informaties, bezocht een zestal tehuizen in Amsterdam, nog een paar in andere steden; maar alles was overvol, en er waren aanvragen al van vier jaren oud! Tante zou dan achterin de queue komen en misschien dood zijn eer zij aan de beurt kwam.

Doch daar ontving hij van een vriendin zijner vrouw bericht, dat er in een twetal Rooms-Katholieke gestichten misschien plaats was. Neef schreef twe brieven. Op de ene was 't antwoord: bezet! Op de andere, dat er juist een oude dame gestorven was en haar beide kamers beschikbaar waren. Onmiddellijk legde neef er beslag op voor tante Loe. Bovendien was het pensioengeld zó bescheiden, dat er van haar inkomentje, de ouderdomsrente er bij gerekend, nog twehonderd gulden voor kleinigheden overschoot.

Neefs vrouw bracht tante naar het Gesticht in de kleine stad aan de rivier. En daar scheen het haar eindelijk goed te bevallen. Na een paar weken tenminste kwam er een gedikteerde brief van vier zijdjjes, in dankbaren toon. Zij had het er erg goed: „Wat een verschil bij die Braatvissen. Hier ondervind ik liefde. Vertel het eens aan de Braatvissen, dat ik het nou zo goed heb, als ge ze spreekt.” Alleen had het groen émail van de kachel en 't mahoniehout van haar stilletje erg geleden van de verhuizerij. En ze had nog weer allerlei dingen nodig, die bij den vroegeren huisbaas waren opgeborgen: de vulemmer, de pook, een zeilveger en een paar stofdoeken. Och, wat een zorgen toch nog!

Nu volgden voor den neef de bezoeken aan het kleine stadje. Dat gebeurde éénmaal in elke vakantie; soms twemaal, wanneer hij wat langer in de provincie-hoofdstad logeerde. Eerst ging het in een elektrische tram, een uur lang, naar een villadorp, waar hij een kwartier oponthoud had en over moest stappen op een motortram; die reed hem, in veertig minuten, langs een brede verkeersroute tot de Zandlaan; en daar kon de neef weer een kwartiertje wachten, tot de oude stoomtram aankwam die hem naar het stadje aan de rivier vervoerde. Die laatste weg ging door weiden en akkers, langs bosjes en gehuchten, met wonderlijke kronkelingen, tot langzamer en met belgeklingel de tram het stadje binnenreed. 's Winters werd de enige passagierswagen verwarmd door een kacheltje waarbij de enkele reizigers samenschoven. Maar er moest altijd wat tocht blijven wegens den kolendamp. Van de halte voor het logement was het maar een paar honderd schreden tot het kloostertje. Daar werd neef al dadelijk bij zijn eerste bezoek vriendelijk ontvangen door de eerwaarde Moeder die zelve hem bij tante bracht. Tante Loe bewoonde er twe kamers aan de straat. De neef vond er de van ouds bekende meubelen voor een klein deel terug en ook de portretjes aan den wand en op den schoorsteenmantel.